

ΠΟΙΚΙΛΑ.

ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΑΠΑΤΗΣ.

Παρέστη ποτέ ενώπιον ισχυροῦ μονάρχου τῆς Ἀνατολῆς ὑπὸ τῆς ὀργῆς ἐνδακρυς ἡ βασιλικὴ αὐτοῦ δμεινος, κ' ἐπεκαλέσατο ἐκδικήσιν κατ' ἐνόχου ἐγκληματος καθοσιώσεως. Ἰδοὺ, ἔλεγεν αὐτῇ, ὁ κακοῦργος μοι ἔφερεν ἐν κόσμημα λιθοκόλλητον, ἀλλ' οἱ λίθοι εὐρέθησαν νόθοι καὶ ἤδη ἀποτίσει ἐκείνος τὴν ἀπάτην αὐτοῦ εἰς εἰρκτὴν ζοφερὰν διὰ τῆς ζωῆς ὅμως πρέπει νὰ πληρώσῃ τὸ ἐγκλημά του, τὸ ὀρκίζομαι μὰ τὸ ὅτι ἔχω ἱερώτατον. Ζητῶ, βασιλεῦ, νὰ τὸν καταδικάσῃς εἰς τὴν ποινὴν τῶν λεόντων. » Ὡ μὴ θέλῃς νὰ δικάζωμεν κατὰ πάθος » ἀπήντησεν ὁ Μονάρχης, διότι, πῶς δύναται, σ' ἐρωτῶ, νὰ τηρηθῇ δικαιοσύνη διὰ τοῦ θυμοῦ; ἀγνοεῖς ὅτι ἀρμόζει εἰς τὸν ἡγεμόνα, τὸν δικαστὴν τοῦ λαοῦ, νὰ ᾖ ἀνεξάρτητος τοῦ πάθους αὐτοῦ; Δὲν εἶναι αὐτὸς εἰκὼν τοῦ Ὑψίστου καὶ ἀντιπρόσωπος; »

— Ἀλλὰ καὶ ὁ Θεὸς δὲν ὀργίζεται εἰς τὴν τρικυμίαν; ὑπέλαβεν ἡ βασιλισσα.

— Ἀλλ' ὄχι, ἀπεκρίνατο ὁ βασιλεὺς, καὶ εἰς αὐτὴν τὸ καλὸν πράττει, καὶ εἰς αὐτὴν τὴν τρικυμίαν, ὁ ἄνθρωπος, ἀγαπητῇ μου, σκέπτεται περὶ τοῦ Αἰωνίου καὶ τὸν φαντάζεται εὐαρέστως μόνον κατὰ τὴν ἰδίαν ἑαυτοῦ εἰκόνα. »

Ἀλλ' ἡ βασιλισσα ὠργίζετο μᾶλλον, καὶ οὕτως εἶπεν· « ὁ Θεὸς ἀποστρέφεται καὶ τιμωρεῖ τὸν κακοῦργον, καὶ διὰ τοῦτο μάτην δὲν ἔδωκεν εἰς τοὺς μονάρχας τὸ ἔξος. Ἐγὼ θέλω μόνον τὴν δικαίαν τιμωρίαν τοῦ ἐγκληματίου. Ὁ θάνατός του τῷ διεκονῶντι τίποτε ὀλιγώτερον.

— Ἔστω λοιπὸν, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, ἄς γενῇ οὕτω. — Ἐς αὐρίον.

Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη, καὶ σαλπισταὶ καὶ τυμπανισταὶ ἀνήγγειλον τῆς αἵματηρᾶς σκηνῆς τὴν παράστασιν· ἠγέρθη ἡ Ἀνασσα μετὰ συνοδίας μεγαλοπρεποῦς καὶ κρύφα ἔχαιρεν ἐν τῇ καρδίᾳ ἑαυτῆς ἐπὶ τῷ θριάμβῳ τῆς ἐκδικήσεως, διότ' ἡ ἐκδικήσις εἶναι πρὸς τὸ ἐξημμεῖον αἰσθημα μεγίστη παρηγορία, ἡ θεραπεία.

Ὁ δὲ φρουρὸς ἠνέωξε τὰ θύρακτα καὶ κατὰτρομος ἵστατο ὁ ἐγκληματίας, καὶ πάλιν οἱ σαλπισταὶ καὶ οἱ τυμπανισταὶ φοδερὸν ἠκούσθησαν.

Ἀλλὰ τῶρα, ἀντὶ δεινοῦ τὴν θεὰν λέοντος, ἐξῆλθε λευκὸν, ἡμερον, ἀθῶον ἀρνίον καὶ ἦλθε καλῇ τῇ πίστει πρὸς τὸν τρέμοντα ἄνθρωπον. Σαλπισταὶ δὲ καὶ τυμπανισταὶ ἐσίγησαν, καὶ ἀρμονία ἱλαρὰ καὶ γλυκεῖα ἤρξατο ἀρπῶν καὶ πλαγιαῖων, καὶ τὸ ἀρνίον πηῖσσον παρὰ τοὺς πόδας τοῦ ἀνδρός, ὕψωνε πρὸς αὐτὸν τὴν κεφαλὴν του καὶ τὸν ἐβλεπε μὲ τὸ ἡμερον ὄμμα του.

Ἐπιστραφεῖσα δὲ τότε ἡ βασιλισσα καὶ πρὸς τὸν αὐζυγον αὐτῆς ἐμβλέψασα ἠρυθρίασεν, ἀλλ' ὁ βασιλεὺς εἶπε. « Τὸ βλέμμα σου, φίλη μου, μαρτυρεῖ ὅτι ἐγὼ ἔπραξα δικαιοσύνην, τιμωρῆσας τὴν ἀπάτην διὰ τῆς ἀπάτης· αὐτὸς ἐπάθεν, ὅτι σοὶ ἔκαμε, διότι περιμένων τὸν λέοντα ὡς τῷ ὑπεσχέθησαν, εἶδε τὸ ἀρνίον, καὶ σὺ ἀντὶ τοῦ ἀγενοῦς, ἔπραξες εὐγενῇ. Αὐτὸ τῶν παρειῶν σου τὸ ἐρύθημα, τὸ ὁποῖον ἐγὼ προτιμῶ ἀπὸ τὴν βασιλικὴν πορφύραν, ἦτις σὲ στολίζει, ἀνταμοιβεῖ κ' ἐμὲ ἐπίσης τὸν δικαστὴν.

Ἐδῶ οἱ τυμπανισταὶ καὶ οἱ σαλπισταὶ ἀνήγγειλον ὅτι τὸ θέαμα ἔληξε, καὶ ὁ λαὸς ἐπεφώνησε, « Ζήτωσαν ὁ Βασιλεὺς καὶ ἡ Βασιλισσα. »

ΑΣΑΗΛ.

Ἀσαήλ, ὁ υἱὸς ἡγεμόνος τινος τῆς Ἀνατολῆς, ἦν ἐφηβος παιδευθεὶς μεταξὺ τῶν σοφῶν. Καὶ ἀπέστειλεν αὐτὸν ὁ πατήρ εἰς Περσίαν ὅπως τελειοποιήσῃ τὴν παιδείαν αὐτοῦ καὶ διδαχθῇ τῶν ἀνθρώπων τὰ ἤθη καὶ ἔθιμα. Εἶχε δὲ ὁ νεανίας ἐντελὴ ἀνεξαρτησίαν, ἀλλὰ Σερουάχ ὁ γηραιὸς αὐτοῦ καθηγητὴς ἐπεσκοπεῖ ἰδίως τὰ διαβήματα καὶ τὰ ἔργα.

Ἀλλ' ὅτε κατεστάθη ὁ Ἀσαήλ ἐν Περσίᾳ περιέεσαν αὐτὸν οὕτως οἱ φίλοι καὶ ἡ τύρβις τοῦ καλοῦ βίου, ὥστε ταχὺ ἐπελάθετο τοῦ προορισμοῦ αὐτοῦ καὶ τὸ βάρος ἡ καρδιά του ῥάθυμος ὄλη ἀπέσεισεν. Ἄρα δὲν διανοεῖτο πλέον περὶ τῆς βασιλικῆς αὐτοῦ ἐντολῆς.

Οὕτως, ἐνῷ ποτὲ περιεπλανᾶτο εἰς τοὺς κήπους τοῦ Ἰσαχάν, ἦλθεν εἰς ἀπάντησίν του ὁ Σερουάχ, ματεμψιμένος εἰς προσκυνητὴν καὶ φέρων ῥάβδον ἐν τῇ δεξιᾷ.

Ὁ δὲ Ἀσαήλ ἀνεγνώρισε τὸν Σερουάχ καὶ τῷ εἶπε.

— Πόθεν ἔρχεσαι καὶ ποῦ ὑπάγεις;

— Ἀγνοῶ, ἀπεκρίθη ὁ καθηγητής.

Καὶ ἀπορήσας ὁ βασιλόπαις προσέθετο:

— Πῶς σὺ ἀφῆκες τὴν πατρίδα σου καὶ πλανᾶσαι μακρὰν αὐτῆς, καὶ δὲν ἤξεύρεις ποῦ φέσσαι;

— Τὸ ἐλθισμόνησα διὰ τοῦτο φέρομαι τῇ δεκάκεισε, καὶ ἀπὸ τοὺς δρόμους, ὅστις μοῦ φανῇ πλατύτερος καὶ ἀνετώτερος, ἐκεῖνον ἐκλέγω,

— Καὶ ποῦ θὰ καταντήσῃ ὁδοπορία τόσον ἄτακτος; ἠρώτησεν ἐκπληττόμενος ὁ νεανίας.

— Τὸ ἀγνοῶ καὶ διατὶ τάχα νὰ μὲ ἀνησυχῇ τοῦτο; Καὶ τότε ὁ Ἀσαήλ ἐπιστραφεὶς πρὸς τοὺς ἄλλους τοὺς περὶ αὐτόν.

— Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς, εἶπεν, ἦτον ὁ διδάσκαλος τῶν παιδικῶν μου χρόνων, πλήρης σοφίας· ἀλλ' ἰδέτε τώρα τὸ δυστύχημα, παρεφρόνησε! ἄχ! πόσον παρήλαξε καὶ κατέστη ἀγνώριστος!

Ἀλλ' ὁ Σερουάχ τολμηρὸν προβάς ἐναντὶ τοῦ νεανίου, ἐρρίψε τὸ δισάκκιόν του κατὰ γῆς, καὶ ἐπήντησε.

— Καλὰ τὸ εἶπες Ἀσαήλ, ἡ ὑπαρξίς μου παρήλαξεν ἀπαράλλακτα ὡς ἡ ἰδική σου. Πρότερον ἤμην ἐγὼ ὁδηγός σου καὶ σὺ ἠκολούθεις τὴν ὁδόν, τὴν ὁποῖαν ἐγὼ σοῦ ἔδειχνα. Ἐπειδὴ ὅμως τώρα ἐπαύσα νὰ ἤμαι ὁδηγός σου, ἀπεφάσισεν νὰ σ' ἀκολουθῶ ὅπου σὺ πορεύεσαι. Ἰδὲ ἡ πλάνησίς μου καθ' ἣν ἐγὼ καὶ τὴν ὁδὸν καὶ τὸν σκοπὸν ἐλθισμόνησα, εἶναι πλάνησις ἰδική σου, καὶ καθὼς ἐσάλευσε τὸ ἰδικόν μου λογικόν, οὕτως ἐσάλευσε καὶ τὸ ἰδικόν σου. Τίς λοιπὸν εἶναι ὁ χειρότερος τρελλὸς, ἐγὼ ἢ σὺ! καὶ τίς πλανᾶται χειρότερον;...

Οὕτως εἶπεν ὁ Σερουάχ· ὁ δὲ Ἀσαήλ ἐνόησε τότε τὴν πλάνην αὐτοῦ κ' ἐστράφη πρὸς τὴν ὁδόν, ἣν ὁ Σερουάχ τῷ ἔδεικνυνεν.

I. B. Γ.